

Az Úr jelenléte erő! Az Úr jelenléte élet! Az Úr jelenléte szentség! **(T. Austin-Sparks)**

Elhangzott 1964. március 3-án, a Fülöp-szigeteki Manilában.

34. előadás. A teljes konferencia szövegét elsőként az Emmanuel Church adta ki az oklahomai Tulsában, 2000-ben.

Fordítás: Hitünk célja – <http://hitunkcelja.wordpress.com>

Eredeti: <https://www.austin-sparks.net/english/books/001103.html>

Olvassuk a Hébererekhez írt levél 4. fejezet, 1-3. verseket: „Féljünk tehát, hogy bár hátra van az ő nyugalmába való bemenetel ígérete, netán valaki azt higgye közületek, hogy ő kimaradt, mert mi is vettük az örömezenetet, mint azok, de azoknak nem használt a hallott szó, mert nem vegyítették hittel azok, akik hallgatták. Mert mi beme gyünk a nyugodalomba, akik hívek lettünk, úgy, amint kijelentette: amint megesküdtem haragomban, hogy nem mennek be a nyugalmamba, noha az ő munkái a világ (alapjainak) levetése óta megtörténtek”.

6. fejezet, 1-3: „Azért hagyjuk el a Krisztusról szóló kezdetleges beszédet, törekedjünk a végcélbajutásra, nehogy újra lerakjuk az alapját a holt tettekből való gondolatmód megváltozásnak és az Istenre épült hithűségnek, a beme rítettségeknek, a kézrátételeknek, a halottak feltámadásának és a korszakra szóló (aioni) ítéletnek tanítását. Ezt meg is tesszük, ha megengedi az Isten.” (Vida ford.)

Rendhagyó találkozóink első sorozatában az Úr arra vezetett minket, hogy megvizsgáljuk, mit jelent jelenléte az Ő népe között. Azt hiszem, mindnyájan egyetértünk abban, hogy az Úr jelenléte a legfontosabb a számunkra. Amikor így összegyűlünk, az imádságunk minden bizonytal legelsősorban azért szól, hogy az Úr legyen jelen köztünk. Valószínűleg továbbá, ti, akik a nap elején imádkoztatok, mindig imádkoztok azért, hogy az Úr jelen legyen. Fölismertük, hogy a saját életünkben és Isten népének az életében is az a legeslegfontosabb, hogy az Úr jelenléte itt legyen velünk. Mindnyájunknak félnünk kellene attól, hogy úgy lépünk tovább, hogy nincs velünk az Úr. Nem is tudjuk elképzelni az életet az Úr jelenléte nélkül. Az Úr jelenléte számunkra a minden.

Emlékszünk, rámutattunk arra is, hogy Maga az Úr is erre vágyik leginkább. Azt mondta Mózesnek: „Építsenek nekem szentélyt, hogy közöttük lakozhassam.” Az Úr arra vágyik legjobban, hogy a népe között legyen. Vannak azonban bizonyos feltételek, amelyek mentén ez megvalósulhat. Az Úrnak megvannak a kikötései, melyeknek teljesülniük kell, hogy velünk lehessen. Látjuk, a Hébererekhez írt levél, melyből olvastunk, mindig Izrael pusztai vándorlására utal vissza, arra az időszakra, melyben a Mózesnek szóló igék hangzottak: „Építsenek nekem szentélyt”. Ez a Vörös-tengertől az ország határáig, a Jordánig tartó időszak volt.

Ezalatt a negyven év alatt, bár sok nehézséggel szembesültek, és az Úrnak sok baja akadt a néppel, az Úr mégis velük volt. Amint említettem tehát, sok probléma me rült föl a negyven év alatt. Sokszor kerültek igen nehéz helyzetbe. Olvasunk Amálekról, aki kijött, hogy harcoljon Izraellel. Emlékszünk Bálám történetére, a hamis prófétára, akit Bálák bérelt föl, hogy megátkozza Izraelt. Vándorlásuk válságos időszakai voltak ezek. Azután ott volt a kenyérrel és a vízzel kapcsolatos válság; az ellenségek

jelentette konfliktusok. De mindez idő alatt az Úr végig ott volt népével, nem engedte, hogy Amálek háborút nyerjen Izrael ellen, Bálám átkát pedig áldásra fordította. Az Úr velük volt – ez pedig győzelmet jelentett, támogatást; azt, hogy minden szükségletükről gondoskodik; azt jelentette, hogy az Úr megsegíti őket a gyengeségeikben, hogy az Úr velük van.

Egyetlen oka volt azonban, hogy az Úr velük volt minden nehézségükben és megpróbáltatásukban. Az Úr egyetlen dolog miatt volt velük: Mert a nép előre haladt. Elindultak, hogy megérkezzenek egy kitűzött célhoz, és a sok akadály ellenére is folyamatosan mentek. A nehézségeik időnként megakasztották haladásukat egy időre, de utána újra elindultak. Az Úr pedig velük volt, mert mentek. Amikor az Úrral indultak, az Úr is velük indult. És ez az egyik alapvető kitétel, melynek alapján az Úr az Ő népével tart. Izrael népe egy látással indult el. Talán emlékszünk, amikor átkeltek a Vörös-tengeren, a fáraó serege pedig a vízbe fulladt, mit énekelt Mózes, Áron és a nép. Ebben az énekben emelkedett föl a látomás. Azt mondták: „Az Úr kihozott bennünket, azért, hogy beviessen”. Az Úr kihozott minket, nem azért, hogy hagyjon elhullani a pusztában, mert nem ez az Úr gondolata a számunkra. Azért hozott ki minket Egyiptomból az Úr, hogy bevigyen minket az országba. Így fogalmazták meg: „vigyen el minket az Ő szent hegyére” (Zsolt 43,3). Ezzel a látással indultak el. És amíg ez a látás előttük lebegett, és folyamatosan haladtak, az Úr velük volt.

Az Úr nekik adta azt a hatalmas győzelmet az elején, hogy ezzel bátorítsa őket a továbbhaladásra. A vörös-tengeri győzelem a kereszt győzelmének felel meg – annak, hogy meghaltunk, eltemettünk és feltámadtunk Krisztussal együtt. Ez volt a nagy megalapozódás. És így indultak el, hogy ez az alap volt a hátuk mögött és a talpuk alatt. Eljött azonban az idő, amikor megtorpantak. Emlékszünk, hogy a szent sátrat szállításra építették; nem az volt a rendeltetése, hogy lecövekeljék egy helyen, és örökre ottmaradjon. Az egész úgy volt megalkotva, hogy menni lehessen vele. A sátor volt pedig az a hely, ahol az Úr ott volt. Tehát az Úr gondolata a számukra az volt, hogy haladjanak.

Nem tudom, hogyan álltok Mózes 4. könyvéhez. Ez a Számok könyve, és nagyon csodálatos könyv. Ha valaki még nem tanulmányozta volna, tanácsolom, hogy tegye meg. Az Előrehaladások könyvének is nevezhetnénk, az Úrral való előrehaladás könyvének. Amikor eljutunk az egyik fejezethez, méghozzá a 33. fejezethez, azt találjuk, hogy van egy kifejezés, mely negyvenháromszor szerepel abban az egy fejezetben. Mármost, ha valamit negyvenháromszor ismételnék meg ugyanabban a fejezetben, annak jelentősége kell, hogy legyen. Izrael fiai „elindultak”. Negyvenháromszor mondja, hogy elindultak, útra keltek. És ez az a könyv, amelyikben az Úr olyan hatalmasan megnyilvánul népe között.

Tudjuk, amikor megérkeztek a pusztaság túloldalára, és Kádes-Barneába jutottak, az ígéret földjének határához, megtorpantak. Ott nem olvassuk, hogy „és elindultak”. Megálltak. És nem látjuk, hogy ott lenne velük az Úr. Két főt leszámítva az egész generáció elhullott a pusztában. Pedig nem ez az Úr gondolata népe számára; az Úr gondolata nem az, hogy a népe a pusztában haljon meg. Ebben nincs ott az Úr. Sőt, amint a Héberrekhez írt levélben olvassuk, az Úr ez ellen van. Az a feltétele tehát annak, hogy az Úr a népével legyen, hogy azok folyamatosan haladjanak. A Héberrekhez írt levél 4. fejezetében olvastuk az Úr súlyos figyelmeztetését amiatt, hogy nem mozdultak. Megmondta: „megesküdtem haragomban, hogy nem mennek be az Én nyugalmamba”. Mindent elveszítették, mert nem haladtak tovább. Ezért olvassuk a 6. fejezetben, hogy „törekedjünk”, azaz „haladjunk tovább” (KJV). Ne cövekeljünk le a kezdeti dolgoknál, hanem haladjunk tovább előre!

De mit jelent továbbhaladni? Számunkra természetesen ez szellemi értelemben való előrehaladást jelent. Mi már új korszakban élünk, és ez a korszak szellemi. Valamit azonban mégis mutatnék nektek a haladásunk jelentésével kapcsolatban. Ami igaz Izraelre a pusztában, bár az ő esetükben ez földi dolog

volt, ugyanaz igaz ránk nézve is szellemi értelemben. Ha ismét megnézzük a Héberrekhez írt levelet, felfedezhetjük, hogy a szellemi értelemben való előrehaladás azon múlik, hogy gyakorlatba ültetjük-e, amit az Úr mondott. Észrevettétek-e már, hogy azzal még egy lépést sem teszünk előre, ha meghalljuk, mit mond nekünk az Úr? Tudom, hogy ez nagyon furcsán hangzik. Az Úr személyesen szólhat hozzánk; lehet, hogy nálunk van az Ő Igéje, miénk az összes tanítás, amit csak megadhat az Úr, ismerhetjük Isten összes igazságát, lehet, hogy sok év óta mindez a miénk, mégis, bár mindent megkaptunk, de egyhelyben toporgunk. Ez nem azon múlik, hogy tudjuk-e, mit mondott az Úr. Hanem azon, hogy a gyakorlatba ültetjük-e. Ha azt csináljuk, amit az Úr mondott, az az egyetlen módja az előrehaladásnak.

Hogyan haladhatunk akkor előre? Ülünk le csendben, és tegyük föl a kérdést: „Mit is mondott nekem az Úr?” Lehet, hogy az elmúlt négy-öt hét során, vagy akár évekkel ezelőtt; szólhatott itt, ezen a helyen, vagy számos szolgájának igeszolgálatá által. Az Isten Igéje olvasásán keresztül egész igazsághegyeket tehetünk magunkévá, de mégsem mozdultunk előre tapodtat sem, és lehet, hogy az Úr nincs velünk úgy, mint ahogyan szeretne velünk lenni. Az Úr jelenléte erő, az Úr jelenléte élet, az Úr jelenléte szentség. Ó, az Úr jelenléte nagyon sok mindent jelent, de ez mind nagyon gyakorlati dolog. Az Úr nem hisz az elméletekben. Nem hisz a tankönyvekben sem. Az Úr nagyon gyakorlatias Úr, az irántunk való hozzáállása pedig ez: „Idefigyelj, én ezt mondtam neked, te pedig hallottad. Lehet, hogy örvendeztél benne. Lehet, hogy hitted, igaz. Lehet, hogy hálát is adtál érte az Úrnak. De mit kezdél vele?”

Megragadtunk-e minden egyes dolgot, amit az Úr mondott, és előhoztuk-e, mondván, „Valami tennivalóm van ezzel. Nekünk, mint gyülekezetnek, tennünk kell vele valamit. Életbe kell léptetnünk. Ha nem tesszük meg, nem fogunk előrehaladni. És Isten ereje nem fog megnyilvánulni közöttünk.” Így telhetnek az évek egymás után, és kitölthetjük ezeket az éveket tanítással, de mégis évekkel le leszünk maradva. Nem érkezünk el abba, amibe az Úr el akarna juttatni minket. Miért lenne különben ez a sok buzdítás az Újszövetségben, hogy haladjunk előre? Miért áll szinte az egész Újszövetség az Isten népéhez szóló buzdításból, bátorításból és figyelmeztetésből, hogy törekednünk kell előre? Vajon miért ennyire gyakorlati könyv az Újszövetség? Mert a valódi szellemi fejlődés és az Úr jelenléte azon múlik, hogy mindent a gyakorlatba ültetünk-e, amit éppen tudunk.

Kíváncsi vagyok, vajon ki tudná megmondani, hányszor fordul elő a következő mondat Újszövetségben. Izrael pusztai vándorlása korából származik az idézet. Így szól: „Ma, ha halljátok az Ő hangját, ne keményítsétek meg a szíveteket!” Ezek az Igék egyre-másra sorakoznak az Újszövetségben. Ma! Ma! Ma! Látjátok tehát, ezt az egészet a MOST-ba kell áthozni. Minden további fejlődésünk azon múlik, hogy mihez kezdünk azzal, amit MOST tudunk. Az Úr tehát azt mondja nekünk, hogy „veled vagyok, ha haladsz előre. Az előrehaladás pedig azt jelenti, hogy gyakorlatba ülteted, megcsinálod mindazt, amit mondtam neked.” Hogy növekszik-e az Úrról való ismeretünk, az teljes mértékben azon múlik, engedelmeskedünk-e naponként a kapott világosságnak.

Természetesen azt szeretnénk, hogy az Úr velünk legyen, és azt akarjuk, hogy az Ő teljességében legyen Velünk. A szívünk tényleg erre vágyik. Biztos vagyok benne, hogy ezt mindannyiunk nevében mondhatom, akik itt vagyunk ma este. Ha egyenként mindenkivel beszélgetnék, és megkérdezném, „Szeretnéd-e, hogy az Úr veled legyen? Szeretnéd-e, hogy az Úr olyan teljességben legyen veled, amennyire az csak lehetséges?” Nem hiszem, hogy bárki az itt jelenlévők közül azt mondaná, hogy „Nem, én nem akarom az Urat.” Hanem így szólna: „Igen, ezért imádkozom, és erre vágyom, az Úr jelenlétére teljességben!” És ezt szeretnénk az Úr népeként együttesen is ezen a helyen.

Amikor tehát az Úr szól, ragadjuk meg azt, amit mondott, és jelentsük ki: Ezzel valami teendő van. Nem tehetem be pusztán a tudástáramba. Nem helyezhetem el csak úgy azok mellé, amiket tudok. Azt keresem, hogy meglássam, mit kíván ez meg tőlem a gyakorlatban! És amikor meglátom, hogy ez mit jelent, akkor odajövök az Úr elé, hogy ezt valóságossá és élővé tegye az életemben. Testvérek, azok az emberek, akik ezt teszik, azok fognak előrehaladni! Azok fognak belépni az ígéret földjére. Azok fognak belépni az Ő nyugalmaiba. Azok fognak belépni az Úr örömébe. Mert az Úr ezt akarja – hogy legyenek olyanok, akik mindent megragadnak, amit az Úr mond, és gyakorlattá formálják.

A Héberéhez írt levél szerzője tehát azt mondja: „Haladjunk előre!” Mi más módon tudnánk előrehaladni? Hiszen nem valamilyen szó szerinti utazáson veszünk részt ezen a földön. Az ígéret földje számunkra nem ezen a földön, nem ebben a világban van. Nekünk Krisztus az ígéret földje. A mi számunkra Krisztus az Isten szándékának teljessége. Mindent, amit tehát Krisztusról hallottunk, azt fognunk kell, és át kell ültetnünk a gyakorlatba. Ezt jelenti előre haladni. És ezt jelenti, hogy az Úr teljességgel velünk van!